

Săn lung truyền

Contents

Săn lung truyền	1
1. Đinh Mặc - Chương 01-03	1
2. Đinh Mặc - Chương 04-07 End	8

Săn lung truyền

Giới thiệu

Thanh Khê mỉm cười nhìn ta, trên mặt hơi ửng hồng. Giống như ngày đầu tiên gặp ta. Giọng nói nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/san-lung-truyen>

1. Đinh Mặc - Chương 01-03

I – Xuất giá

Editor: mèmỡ

Sư phụ nói võ công của ta đứng thứ hai thiên hạ.

Ta không tin lời người nói, người chẳng qua chỉ dạy võ công cho ta năm năm mà thôi.

Định bảo người đừng nói hươu nói vượn, tỏ vẻ mình là danh sư xuất cao đồ* — tuy rằng hiện tại ta chỉ cần mười chiêu có thể đánh bại người.

*Danh sư xuất cao đồ: thường được hiểu như nghĩa thầy giỏi thì trò giỏi

Nhưng mà không sao, dù sao cả đời ta sẽ ở trong thâm cung này.

Dù cho võ công của ta đứng thứ hai hay hai trăm vạn trên thiên hạ, cũng không ai biết.

Đáng tiếc sự phụ không cho phép ta để lộ võ công trước mặt người khác, bằng không ta nhất định sẽ tìm cơ hội giáo huấn Hà hoàng hậu.

.

Mẫu thân của Thái tử – Hà hoàng hậu nói ta là kẻ không có thường thức nhất thiên hạ, là công chúa không có khí chất nhất hoàng gia.

Cũng không có vương tử cao quý của quốc gia khác hay con trai vương công đại thần muốn cưới ta.

Ta vô cùng buồn bực.

Nhưng không có cách nào khác!

Ta không thể mặc cung trang phục tạp đi luyện “Kinh thiên nhất khiếu”, từ năm mười hai tuổi, lúc ta nhảy đến ba trượng, lại bởi vì quần áo quá nặng mà ngã xuống, ta liền thường xuyên mặc quần áo màu đen gọn gàng! .

Ta cũng không thể mỗi ngày ăn ít giống như những công chúa khác, bởi vì luyện công rất hao phí thể lực, hơn nữa sự phụ thích ăn thịt, mỗi lần yến hội cung đình ta ăn no nê còn phải lấy cớ ăn chưa ăn no đóng gói một phần mang về cho người!

Ta cũng không thể sau khi thức đêm luyện công, sáng tinh mơ tinh thần vẫn sáng láng rời giường!

Bởi vậy trong cung truyền tụng Ngũ Nhược công chúa mặc dù có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, nhưng không biết lễ nghi cung đình, lời nói thô lỗ, yêu ngủ như mạng, hết ăn lại nằm. . .

Cho nên tuy rằng ta đã qua tuổi mười sáu, vẫn không ai tới cầu thân.

Mà phụ vương phong thần tuần lãng của ta, trong số hơn hai mươi người con gái, đương nhiên không nhớ tới hôn sự của Ngũ Nhược công chúa ta.

.

Nhưng lời tiên đoán của Hà hoàng hậu lại không ứng nghiệm!

Phụ hoàng đột nhiên muốn gả ta đi!

Khi biết được tin tức này, ta đang đứng ở trong bể ôn tuyền luyện “Thủy ngâm chưởng pháp”.

Vì thế hôm sau cả nước đồn đãi, ôn tuyền trong cung xuất hiện một con rồng lớn vừa gầm thét vừa bay lên chín tầng mây xanh.

Ôn tuyền trở thành nơi các nương nương, cung nữ trong cung cúng bái.

Tội lỗi.... tội lỗi . . .

.

Mặc cung trang hoa lệ phức tạp đứng giữa triều đường.

Ánh mắt phụ vương anh tuấn tiêu sái nhưng đã hơi già của ta, lúc nhìn ta xẹt qua một tia hối hận.

Ha ha, ta nhất thời có chút đắc ý, xem ra ta hoàn toàn kế thừa sắc đẹp tuyệt mỹ của mẫu thân, phụ hoàng định là hối hận đem con gái xinh đẹp như vậy gả cho kẻ thù!

Tuy rằng từ sau khi ta tám tuổi, số lần gặp qua phụ hoàng có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Trên Long ỷ, phụ hoàng bệ hạ chậm rãi mở miệng: “Trẫm thực hối hận không quản giáo con nghiêm ngặt! Quả nhiên giống như lời hoàng hậu, không hiểu lễ pháp, đứng không ra đứng, ánh mắt vô lễ! Chỉ mong Hắc Lung vương sẽ không ghét bỏ con!”

Ta choáng váng ! Trong số văn võ bá quan đứng hai bên có người cười nhạo ra tiếng.

Ta giận, hai ngón tay dưới tay áo vận khí một chút, sau đó bắn ra, viên quan đang cười nhạo kia bỗng nhiên kêu thảm thiết một tiếng té ngã xuống đất!

Phụ hoàng nhíu mày nhìn quan viên thất lễ kia.

Ta quay đầu nhìn quanh, thản nhiên cười, ánh mắt quan viên cả sảnh đường nhất thời như si như mộng.

Ha ha! Quả nhiên bị võ công kinh thể của ta dọa!

.

“Nhược Nhi!” Trong thư phòng, sau tám năm, lần đầu tiên phụ hoàng thân thiết với ta, dùng biểu tình hiền lành, nói, “Hắc Lung vương vẫn là họa lớn trong lòng trẫm. Con chính là quân cờ có lợi nhất trẫm đặt ở bên người Hắc Lung vương! Con phải khiến cho hắn trầm mê nữ sắc, không màng đến quân vụ. Đến khi trẫm đoạt lại toàn bộ lãnh địa của hắn, đưa hắn. . . đưa hắn. . . Biếm làm thứ dân, đó là ngày trẫm và con – hai cha con ta đoàn tụ!”

Ta hơi do dự.

Phụ hoàng nhướn mi, thản nhiên nói: “Ta đã hạ chiếu, ngày mai truy phong mẫu phi con làm Trinh Ngọc hoàng hậu, ban cho cữu cữu (cậu) con ngàn khoảnh ruộng tốt, trăm lượng hoàng kim.”

* một khoảnh bằng một trăm mẫu.

Ta quỳ xuống đánh cộp một tiếng: “Nhi thần nhất định không phụ sự kì vọng của phụ hoàng” .

Thi cốt Mẫu thân, cuối cùng cũng có thể ra khỏi lãnh cung mồ mả chồng chất kia rồi!

Ngồi trên xe ngựa vàng tươi, ta có chút buồn bực!

Tốc độ chậm như vậy, ít nhất phải một tháng mới có thể đến được đất phong Ấn quận của Hắc Lung vương!

Sư phụ đã từ biệt ta, đi dạo chơi tứ hải, nói ta đã không cần đến sự chiếu cố của hắn nữa!

Thiên hạ đồn đãi Hắc Lung vương dụng binh như thần, dũng mãnh thiện chiến, cũng tâm ngoan thủ lạt, thống lĩnh đại quân Lung triều đánh lui quân địch! Có người đồn đãi Hắc Lung vương trước kia là người thừa kế ngôi vị hoàng đế, lại bị Phụ hoàng ta nhân lúc hắn còn nhỏ mà đoạt mất. Vẫn là mối họa lớn trong lòng phụ hoàng.

Người trong thiên hạ đều nói Hắc Lung vương công cao chấn chủ**, nhưng hắn không có dấu hiệu rõ ràng muốn làm phản, Phụ hoàng cũng không dám tùy tiện tước binh quyền cùng ngôi vị phiên vương của hắn.

**công cao chấn chủ: kẻ bày tôi có công lao lớn át cả ánh hào quang của chủ công

Dù sao hắn vẫn là cháu của phụ hoàng, là đường huynh của ta.

Hắc Lung vương —— Lung Ngâm, sư phụ nói hắn chính là kẻ có võ công đứng đầu thiên hạ.

Nhưng trong mắt sư phụ, ta còn được xếp thứ hai thiên hạ, vậy chắc hẳn võ công của Hắc Lung vương này cũng không được tốt cho lắm.

II.

Editor: mèomỡ

Ta không nghĩ tới, mình lại có thể trở thành oán phụ.

Ngồi trong hoa viên vương phủ giữa tiếng chim hót hương hoa thơm, ngắt một mảnh lá cây, bắn về phía con chim đang bay giữ không trung.

Con chim run lên, cúi đầu liếc ta một cái, tiếp tục bay.

Lông chim nhiều màu rơi xuống, rơi vào lòng bàn tay ta. Ha ha, dùng làm đánh dấu sách! .

Lại cảm thấy bản thân mình thật sự quá nhàm chán.

Phu quân của ta – Hắc Lung vương, hai ngày trước khi thành thân, đã mang binh xuống phía Bắc chặn công kích của quân Hung Nô.

Sư phụ từng nói, nữ nhân bị nam nhân vứt bỏ là bị chồng ruồng bỏ, không chiếm được nam nhân xứng ái là oán phụ.

Cho nên ta thành oán phụ!

Nghe nói đại quân của Hắc Lung vương đã đại thắng, trong vòng hai ngày sẽ trở lại.

Ta có chút do dự, không biết có nên hy vọng hắn trở về hay không.

Hồ sen trong hoa viên, mặc dù không lớn như ôn tuyền trong hoàng cung. .

Nhưng dù sau vẫn có thể luyện “Thủy ngâm quyền” của ta. .

Sư phụ nói, nếu ta luyện tốt “Thủy ngâm quyền”, có lẽ có thể tiếp được mười chiêu của Hắc Lung vương.

Ta đương nhiên không tin.

Thượng thiện nhược thủy*, lấy nhu thắng cương, võ học chí tôn!

*Thượng thiện nhược thủy : trên đời này có gì mềm yếu hơn nước

Trong vòng ba tháng nếu có chút tiếng động, ta có thể phát hiện.

Cho nên ta an tâm luyện công, không làm oán phụ!

“Chưởng pháp thật tuyệt!” .

Sư phụ nói, duyên phận sẽ xuất hiện lúc ngươi không để ý.

Ta thu chưởng, cả người ướt sũng nhìn về phía người đang đi tới.

Khuôn mặt như Bạch Ngọc.

Đôi mắt như Mắc Ngọc.

Khí chất như Thanh ngọc.

“Cô nương là ai?” .

Còn có, thanh âm như nước suối chảy róc rách.

“Ta là Lung Ngữ Nhược.” Ta nhìn thư sinh khoảng hai mươi hai, hai mươi ba tuổi này, chắc do mình luyện công rất nhập tâm nên không phát hiện hắn đến.

Ông trời thật khéo, chẳng lẽ ông trời nhất định muốn ta hồng hạnh ra tường? .

“Ngươi là phụ tá của Hắc Lung vương sao?” Ta nhìn hắn.

Hắn lại đỏ mặt, chậm rãi cởi bỏ trường bào màu xanh, lộ ra vạt áo trong màu trắng.

“Ngươi muốn làm gì?” Ta lui về phía sau một bước, “Không được xằng bậy! Võ công của ta rất lợi hại!”

Hắn vẫn tiến về phía ta.

Tuy rằng võ công của ta cũng không tệ lắm, lại chưa bao giờ gặp được tình huống như vậy.

Huống chi đối diện là một thư sinh trẻ tuổi mỹ mạo, ta cũng không cần cự tuyệt? Hay là nên để ta áp hắn?

Đang do dự, hắn ôn nhu nói: “Đừng nhúc nhích!”

Ta nhất thời như trúng định thân chú, dưới cái nhìn chăm chú của hắn, không thể động đậy .

Hắn đem trường bào phủ lên người ta, khuôn mặt mới dần dần đỏ đỏ.

Ta lúc này mới phát hiện ra áo trắng trên người đã ướt đầm, đáng người lộ ra trơn vẹn.

“Tại hạ Thanh Khê.”

Thanh Khê, Thanh Khê, người cũng như tên. .

Thanh Khê biết ta là vị hôn thê của Hắc Lung vương, cũng không để ý.

A, nói vậy cuộc sống của Hắc Lung vương nhất định vô cùng hỗn loạn lại thiếu quản chế, nếu không vì sao Thanh Khê có thể ngày ngày đến hoa viên của ta cùng ta nói chuyện rất lâu, mà không có ai hỏi đến?

Thanh Khê dường như không biết võ công, luôn im lặng đứng một bên xem ta luyện “Thủy ngâm quyền” .

Thanh Khê thông hiểu binh pháp, thuở nhỏ ta cũng quen đọc binh thư, nói chuyện cùng hắn, có cảm giác tri kỷ .

Thanh Khê luôn mặc bố y*, nói vậy địa vị của hắn trong số phụ tá của Hắc Lung vương không cao lắm.

* Bố y: Trang phục dệt bằng gai, bằng sợi bông.

Thanh Khê. . . .

Ha ha, một thư sinh ngây ngô hay thẹn thùng. .

Nghe nói Hắc Lung vương đã trở về được hơn mười ngày, lại hàng đêm thương thảo đại kế đối địch cùng những vị tướng quân.

Bởi vì chưa diệt được Hung Nô, hay vì quốc gia?

Ta có chút tán thưởng vị phu quân chưa bao giờ gặp này.

Nhưng mà như vậy ta lại có rất nhiều thời gian cùng Thanh Khê nâng cốc nói cười vui vẻ.

Cho đến hôm nay, lúc ta đã ngà ngà say trở về phòng, nha hoàn bên người – Ngư Nhi nói cho ta biết: “Công chúa, vừa rồi Vương gia phái người truyền lệnh, đêm nay sẽ đến đây!”

Khá lắm Hắc Lung vương!

Đường đường là công chúa như ta gả cho hắn đã hơn mười ngày, hôm nay hắn mới ban thưởng gặp mặt, quả nhiên không đặt triều đình ở trong mắt.

Mạn sa ngũ sắc, vân kế vụ hoàn **, phấn hồng, rượu hoa lộ.

** Vân kế vụ hoàn: Búi tóc có hình tròn, được thắt cao giữa đỉnh đầu gọi là vân kế vụ hoàn – búi tóc của mỹ nữ như mây như sương.

Ta ngồi ở bên giường, chờ dưới ánh nến.

Ngư Nhi dẫn nha hoàn trang trí bốn viên dạ minh châu trong phòng, treo lụa mỏng, xông thêm huân hương.

Phụ hoàng đã nói, muốn ta Hắc Lung vương.

Cho nên dưới sa y ngũ sắc ta mặc cái yếm siêu gợi cảm Ngư Nhi đề cử cho ta.

Dây yếm buộc lỏng lẻo, kéo một cái liền tuột. Thực rõ ràng!

Trong lòng ta có chút chờ mong, cũng có chút bàng hoàng.

Người nổi danh nhất Lung triều – Hắc Lung vương, người duy nhất sư phụ khâm phục, người ta sắp nhìn thấy, phu quân của ta.

Nhưng, vì sao lại nhớ tới bộ dáng của Thanh Khê, khuôn mặt như ngọc, hàng mi cong vút, đôi mắt đen, khuôn mặt ửng đỏ.

Trong lòng buồn bã.

Xem ra, ta quả nhiên có tiềm chất hồng hạnh ra tường.

“Lung vương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!” Ngư Nhi ở bên ngoài sa trường cung kính nói.

Một nam tử đứng ở cửa, cho Ngư Nhi lui, chậm rãi đi tới.

Trong nháy mắt hắn nhắc tấm lụa mỏng lên, ta bắt đầu uyển chuyển khiêu vũ.

Thân như nhạn, ca như oanh, mặt như phù dung, mi như viễn sơn.

Sư phụ nói, bởi vì ta học võ công, cho nên vũ đạo so với nữ tử tầm thường, nhiều hơn một phần tư thế oai hùng.

Cho nên ta nói thân như nhạn, mà phi thân như yến.

Múa xong một khúc, ta cũng không liếc nhìn người kia một cái, kiêu ngạo quỳ xuống, mị thanh nói: “Vương gia cát tường”

“Xùy!” .

Trên đỉnh đầu ta, lại truyền đến một tiếng cười khẽ. .

Võ công cao cường, giết người vô số, uy chấn tứ hải, vẫn là một cái gai trong lòng phụ hoàng – Hắc Lung vương, sau khi thưởng thức xong vũ khúc khuynh quốc khuynh thành của ta, không nhin được mà phì cười?

Ta có chút kinh ngạc cũng có chút tức giận ngẩng đầu.

Gặp được một đôi mắt quen thuộc mà trong suốt.

Mắt đen như Mặc Ngọc.

Khóe miệng thần nhiên cười ảm áp. .

“A! Người!” Ta kinh hãi, cầm vạt áo của hắn, kéo hắn ra ngoài trường, “Sao người lại chạy đến đây? Đi mau, Hắc Lung vương lập tức sẽ...”

Có lẽ là ta quá vội, cũng không thấy rõ làm cách nào mà hắn giãy khỏi tay của ta, ngược lại bắt được hai tay của ta.

“Nhược Nhi. . . Nàng trí tuệ như thế, còn không đoán ra thân phận của bản vương?” Thanh Khê mặc cảm phục hoa lệ ôn nhu nói.

Bản, bản, bản vương? Hắn là Hắc Lung vương? .

Ta ngây người, không phải chưa từng đoán như vậy, vừa có ý niệm này trong đầu, lại nhìn đến bộ dáng ngốc nghếch của hắn, liền phủ định suy nghĩ này.

“Vũ khúc vừa rồi, là cố ý chuẩn bị vì bản vương?” Thanh Khê Hắc Lung vương dường như cảm thấy rất hứng thú, bộ dáng hơi hưng phấn.

Ta lúc này mới nhớ lại mình muốn Hắc Lung vương, kế tiếp hắn là chậm rãi cởi quần áo trước mặt hắn, đưa hắn lên giường, hoàn thành chuyện tốt mới đúng!

Nhưng hiện tại hắn là Thanh Khê, ta làm sao có thể trước mặt người mình thầm ngưỡng mộ. . .?

“A? Nàng ngưỡng mộ ta?” Hắc Lung vương nhướn mi.

Không xong, suy nghĩ trong lòng, sao lại không để ý lại nói ra miệng rồi?

Thật mất mặt trừng hắn một cái.

Hắn bỗng nhiên thoải mái cười to, tiếng cười kia dường như khiến cho tro bụi trên nóc nhà đều rơi xuống! Đây là Thanh Khê ta chưa từng thấy qua, có lẽ hắn lúc này, mới càng giống Hắc Lung vương.

Hắn ôm ta đi về phía giường, chậm rãi hôn lên mái tóc đen của ta.

“Nàng thật thơm. . .” ánh mắt hắn trở nên thâm thúy thấp giọng thì thào.

“Đó là đương nhiên, hôm nay ta tắm đã dùng hết nửa bình hoa mai lộ!” Ta võ công cái thế, thế nhưng không thể cũng không muốn giãy khỏi ôm ấp của hắn.

Hắn vừa cười, vui đầu vào hõm vai của ta, nhẹ nhàng mút vào.

Cả người ta run rẩy, nâng bàn tay đã vô lực, chậm rãi cởi đai lưng của hắn.

“Hắn là ta đến chàng mới đúng. . .” Ta gian nan nói.

“Vương phi của ta, quả nhiên không giống người thường!” Hắn than nhẹ một tiếng.

Nén đỏ lay động, quần áo đã cởi hết, ôn nhu như nước, nhiệt liệt như lửa.

Một đêm quần quýt si mê. .

Mẫu thân, dường như con gặp được vận may.

Sau khi người ra đi, ngoài chuyện gặp được sư phụ ra, gả cho Hắc Lung vương phải chăng chính là chuyện tốt thứ hai?

III. Vương phi

Editor: mèomỡ

Hắc Lung vương, Lung Ngâm, tự Thanh Khê.

Công thần lớn nhất của Lung vương triều, nắm giữ một nửa binh mã trong thiên hạ, nghe đồn là cao thủ sâu không lường được trong chốn võ lâm.

Cũng là phu quân hiện tại của ta.

Thanh Khê của ta.

Tục ngữ nói, xuất giá tòng phu.

Ta nhanh chóng thích ứng với ngôi vị vương phi này, hơn nữa còn phát hiện mình rất thích hợp với ngôi vị này .

Buổi sáng ngủ dậy, tuần tra vương phủ một vòng, chào hỏi mọi người.

Giữa trưa ăn cơm cùng gia đình trong phủ, nói cho đầu bếp Vương ma ma món nào không ngon, món nào là mỹ vị.

Buổi chiều tưới hoa cùng hoa tượng Trần bá, cùng công tượng sửa nóc đại sảnh vương phủ.

Buổi tối dùng cơm cùng Thanh Khê, sau đó tiếp tục Hắc Lung vương. . . .

Ban đầu gia đình trong phủ cũng không quen, nhất là khi ta chào hỏi mọi người, ăn cơm cùng bọn họ, dùng một chiêu “Thủy ngâm chuông” tưới cây, nửa chiêu “Kính thiên nhất khiêu” nhảy lên nóc nhà (chỉ dùng nửa chiêu ‘Kính thiên nhất khiêu’ là vì nóc nhà cao hai trượng, nếu sử dụng một chiêu, ta sẽ phóng luôn qua nóc nhà mất), sắc mặt bọn họ từ hồng chuyển sang đen, từ đen chuyển sang trắng bệch.

Nhưng qua vài ngày, tất cả mọi người thấy nhưng không thể trách.

Rất nhanh, mọi người đều thân thiết gọi ta “Hắc vương phi” .

Tên hơi khó nghe, nhưng rất có cảm tình.

Thanh Khê luôn bận rộn nhiều việc.

Quân vụ đối với chàng là quan trọng nhất, chàng nói chàng đang tính kế chống quân Hung Nô.

Đất phong của Hắc Lung vương Ân vực chiếm một phần ba lãnh thổ Lung vương triều, để quản lý quả thật cũng cần rất nhiều tinh lực.

Ta không thể không thừa nhận phụ hoàng lo lắng có lý.

Nhìn thế nào cũng thấy Hắc Lung vương có khí chất của hoàng đế.

Ta từng vụng trộm trốn ở sau bình phong trong phòng nghị sự xem bọn họ thương nghị.

Hắc Lung vương lại lôi ta từ sau bình phong ra, mấy vị tướng quân xung quanh vô cùng kinh ngạc.

“Vương phi ở đây chờ bốn vương!” Chàng đặt ta ở bên cạnh, để ta ngồi cùng ghế với chàng.

“Vương gia! Thế này không được . . .” Có người dùng ánh mắt hoài nghi nhìn ta.

Chàng lại vung tay lên, tiếp tục nghị sự.

Bộ dáng lúc chàng chuyên tâm quả thật vô cùng đẹp trai, nhú mi, ánh mắt kiên nghị, môi mỏng, cười khinh miệt.

Đó là một loại khí thế lúc bày mưu nghĩ kế, tự tin cùng quyết đoán.

Ta kinh ngạc nhìn chàng.

Si mê mất mấy ngày. .

“Thủy ngâm chương” ta đã luyện đến tầng thứ bảy. Sư phụ đã nói, luyện đến tầng thứ tám, ta có thể tiếp được năm mươi chiêu của Hắc Lung vương.

“Hắc Lung vương, võ công của chàng rốt cuộc đến mức nào?” Ta thu chương, chậm chậm xoay người hỏi người đang đến gần.

“Vì sao có lúc nàng gọi ta Thanh Khê, có lúc lại gọi Hắc Lung vương?” Hắc Lung vương nhướn mi, lảng tránh vấn đề của ta.

“Lúc chàng là Thanh Khê, ta sẽ gọi Thanh Khê, lúc chàng là Vương gia, ta sẽ gọi chàng là Hắc Lung vương.” Ta đánh một chương về phía chàng, quát, “Không được đánh trống lảng!” .

Chương kia, mang theo năm phần công lực.

“Vậy vì sao, nàng chưa bao giờ gọi ta là phu quân?” Chàng thuận tay vung một cái, chương lực của ta hóa thành hư không. Ta lại bị chàng ôm trong lòng, không thể động đậy.

Mặt đỏ! Cũng mở mang tầm mắt, võ công của chàng quả nhiên sâu không lường được!

“Mĩ mầu như tinh, cổ phán sinh tư!” Chàng nhẹ khen một tiếng, đôi mắt đen nhìn ta chăm chăm.

“Nhược Nhi ta quá nhiều lần, hôm nay để ta Nhược Nhi, được không?”

Ngày đẹp gió mát, cỏ xanh hoa thơm, nước trong cá lội.

Trong hoa viên, ít người lui tới.

Quần áo cởi ra, quên mất thiên thượng nhân gian.

Ta bỗng nhiên ý thức được, ta đã dụ hoặc Hắc Lung vương thành công.

Bởi vì ban ngày ban mặt, chàng đã say mê ta, không thể tự kiềm chế.

2. Đình Mặc - Chương 04-07 End

IV. Phản nghịch

Editor: mèomỡ

Cỏ mọc oanh bay, thu đi đông đến.

Hung Nô vô loạn, Ẩn vực yên ổn, thiên hạ thái bình.

Hôm nay Thanh Khê đi tuần tra trong thành, đồng ý trước giờ cơm chiều sẽ trở về với ta.

Ngày ngày nhàn nhã, vui vẻ như thần tiên.

“Công chúa! Mật tín của Hoàng Thượng!” Ngư Nhi dẫn một nữ tử xa lạ đến trước mặt ta.

“Chuyện gì?” Ta đang dựa vào ghế bồng giật bắn lên, làm ra vẻ rất kinh hoảng.

“Công chúa, Hoàng Thượng đã hạ lệnh muốn Hắc Lung vương giao lại binh quyền.” Thái độ của nữ tử lạ mặt rất khinh miệt, “Hoàng Thượng muốn ngài khuyên Hắc Lung vương.”

“À?” Ta nhúc đầu, “Nhưng hắn cũng không nghe lời ta lắm đâu!”

“Hừ, thiên hạ ai không biết, Hắc Lung vương vì muốn nụ cười của Ngũ Nhược công chúa, dùng vạn kim tìm kiếm thiên hạ chí bảo ngọc bội thanh trạch, hắc trù đàn hương!”

Ta hơi ngượng ngùng, nở nụ cười, hai chuyện này Thanh Khê làm có chút khoa trương, ta chỉ cảm thấy ‘ngọc bội thanh trạch’ có thể tôn lên khí chất, tướng mạo của chàng, mà nghe nói ‘hắc trù đàn hương’ đuổi muỗi rất tốt, cho nên ta nói với chàng nếu có hai thứ này thì thật tốt. Kết quả chàng phát động quân lực, đi tìm khắp vô lâm, khiến cho cả thiên hạ đều biết.

Tuy rằng cảm động, nhưng cũng cảm thấy chàng có chút ngốc nghếch.

Khoa trương, thật sự là quá khoa trương. Xem đi bây giờ truyền ra ngoài, mọi người đều cho ta là hồng nhan họa thủy.

“Ngài rốt cuộc có nghe ta nói hay không?” Nữ tử lạ mặt giận dữ gầm lên.

“A! Ngại quá, thất thần!” Ta ngượng ngùng cười, nói, “Ta thử xem!”

“Công chúa!” Nàng kia bỗng nhiên nghiêm nghị nói, “Làm công chúa, phải phân ưu cho Hoàng Thượng! Hoàng Thượng muốn thu hồi binh quyền, để Hắc Lung vương làm một Vương gia nhàn nhã, thế chẳng phải rất tốt sao?”

Lũng thững đi vào hậu đường đại sảnh nghị sự.

Đang định từ sau bình phong đi ra, lại nghe thấy một giọng nam: “Vương gia, lần này Hoàng Thượng giết thân tín của ngài trong triều, ý đồ đã rõ ràng!”

Lại nghe một người khác nói: “Hoàng Thượng muốn thu hồi binh quyền, lại ười vạn đại binh mai phục bên ngoài Ấn vực! Vương gia, Hoàng Thượng không chỉ muốn có binh quyền, còn muốn mạng của ngài!”

Một giọng nói già nua buồn bã nói: “Vương gia, ngài còn nhớ rõ biến trong Hoàng đô năm đó chứ? Trong di chiếu Tiên hoàng vốn muốn lập ngài làm tân hoàng! Là Lung Khánh Thiên nói di chiếu là giả, cướp đi ngôi vị hoàng đế trong tay ngài!”

Chợt nghe giọng nói ôn hòa của Hắc Lung vương: “Kim tướng quân, chuyện ngày xưa, đừng nhắc lại nữa!”

“Vương gia, thỉnh ngài đăng cơ!”

“Vương gia, thiên hạ này vốn là của ngài!”

. . . .

Ta hoảng sợ, kinh hãi lùi lại một bước.

Trong đầu hỗn loạn.

“Làm càn!” Là giọng nói của Hắc Lung vương, “Phép tắc quân thần sao có thể phé! Binh quyền này, Hoàng Thượng muốn ta giao cho Tam hoàng tử. Nhưng căn bản Tam hoàng tử không hiểu lãnh binh đánh giặc. Binh quyền, không thể giao. Nếu không Hung Nô xâm nhập.”

Chàng nói đúng, Tam Hoàng huynh am hiểu nhất là trầm mê tửu sắc. Ta nhìn hắn cũng không thuận mắt.

Nhưng Thanh Khê, chàng thật sự không muốn làm hoàng đế sao?

“Ta muốn.” Hắc Lung vương nhìn ta, ánh mắt sáng ngời mà thẳng thắn.

“Nhưng ta sẽ không tranh giành. Bởi vì hắn là thúc phụ của ta, mà nàng, là thê tử của ta. Chỉ cần hắn không bức ta, ta nguyện cả đời làm Hắc Lung vương. Mà nàng, là vương phi của ta.”

Ta nhẹ giọng nở nụ cười, chui vào trong lòng hắn.

“Từ hôm nay trở đi, ta sẽ không hỏi đến chuyện giữa chàng và phụ hoàng nữa. Ta chỉ là vương phi của chàng, thê tử của chàng.”

Nhưng ta không giúp phụ hoàng, hẳn nhất định sẽ rất buồn bực.

Ai bảo hẳn không đưa một công chúa nghe lời đến cơ?

V. Bình biến

Editor: mèomỡ

Tháng Ba, Hoàng đế hạ chiếu, Hắc Lung vương chiêu binh tự trị, tư thông Hung Nô, nhị hoàng tử tự mình dẫn hai mươi vạn đại quân thảo phạt Ấn vực của Hắc Lung vương.

Khi Thanh Khê biết được tin tức này, vô cùng bất đắc dĩ. .

Chàng nhìn về phía ta.

Ta nói: “Ta nói rồi, chỉ làm vương phi của chàng” .

Hắc Lung vương tuyên cáo thiên hạ, không tư thông Hung Nô, không có dã tâm đối nghịch. Nguyên chờ lệnh, thỉnh hoàng đế lui binh.

Hoàng đế ngoảnh mặt làm ngơ.

Tháng Tư, nguy cấp.

Hắc Lung vương tuyên cáo thiên hạ, bất đắc dĩ phát binh chống cự.

Tháng Sáu, quân của Hắc Lung vương chiến thắng liên tiếp, quân đội triều đình bị đẩy lui tám mươi lý khỏi Ấn vực. Thiên hạ bàn tán xôn xao, thế lực của Hoàng đế cùng Hắc Lung vương duy trì cân bằng.

Tháng Bảy, Hung Nô phương bắc nhân cơ hội tấn công Lung triều .

Hoàng đế cưỡng quát điều binh về kinh, ngự giá thân chinh chống lại Hung Nô.

Quân triều đình phải chịu giáp công từ hai phía.

Hắc Lung vương án binh bất động.

Tháng Tám, Hung Nô lui binh, trên chiến trường Hoàng đế bị trúng hai mũi tên, không rảnh thảo phạt Hắc Lung vương.

Thời cuộc giằng co.

Ta do dự.

Phụ hoàng, hẳn bị trọng thương! Tuy rằng mấy năm nay sự quan tâm của hẳn đối với ta có thể đếm được trên đầu ngón tay. Nhưng khi hẳn nhắc đến mẫu thân, trong mắt xẹt qua thâm tình bi thống.

Ta bắt đầu lo sợ. Ta là thê tử của Hắc Lung vương, có lẽ nam nhân này, rất nhanh sẽ thay thế phụ thân ta, lấy đi thiên hạ từ trong tay cha ta.

Ta đột nhiên bắt đầu nhớ phụ thân, người thân của ta.

“Nhược Nhi, nếu ta muốn giang sơn này, nàng có bằng lòng không?” Thanh Khê cười nhẹ nhìn ta.

Ta, yên lặng không lên tiếng.

Đến tận lúc mặt của chàng chậm rãi trở nên tái nhợt.

Ta không nói nên lời, lời hứa – chỉ làm vương phi của chàng, ta không nói nổi.

Ba ngày sau, nhận được mật sử của phụ hoàng, nữ tử xa lạ kia, lại đi vào tẩm cung của ta.

“Công chúa!” Không khinh miệt giống như lần trước, ánh mắt nữ tử xa lạ kinh hoàng rưng rưng, “Hoàng Thượng không ổn!”

Trong đầu ta ầm ầm nổ vang, trước mắt tối sầm lại.

Trong lúc mông lung, chỉ ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt.

Ta bị bắt cóc !

Tỉnh lại, đã là bên ngoài Ấn vực.

Lung Tân sơn trang.

“Hoàng huynh!” Ta nhìn nam tử sắc mặt nghiêm túc trước mắt.

“Tiện nhân!” Lung Tân oán hận nhìn ta, “Phu quân ngươi muốn đoạt giang sơn của ta, con tiện nhân ăn cây táo rào cây sung này!”

Thái tử Lung Tân. . .

Ta không nói nên lời.

“Phụ hoàng sao rồi?” Lo lắng hỏi.

“Hừ hừ, phụ hoàng rất tốt! Lo lắng cho phu quân của ngươi đi”

Ta hoảng sợ ngẩng đầu.

“Ngày mai, Hắc Lung vương sẽ đến đàm phán với ta. Người nói, hắc muốn giang sơn, hay muốn mỹ nhân đây?”

Ta rốt cục không nói được nữa.

Toàn thân, không có khí lực. Là độc được gì, lại lợi hại như vậy?

Tình cảnh hôm rời kinh thoảng hiện lên trong đầu, ánh mắt lạnh lẽo cùng những lời oán hận của phụ hoàng .

. . . Chờ trăm đoạt lại toàn bộ lãnh địa của hắc, . . . hắchắc. . . Biếm hắc làm thứ dân là lúc. . .

Lúc chờ chờ đó, có phải là chữ “giết” hay không?

VI. Mất đi

Editor: mèomỡ

“Lung Ngâm, nếu ngươi không giao binh quyền trong tay ra, hôm nay ta sẽ khiến cho nàng ta đầu rơi xuống đất!” Uy hiếp đối thủ như Hắc Lung vương, Lung Tân có chút hưng phấn.

“Thái tử diện hạ!” Hắc Lung vương thản nhiên nói, “Ngươi lấy tính mạng muội muội mình uy hiếp ta sao?”

Thần sắc Lung Tân hơi quẫn bách, oán hận nói: “Nàng là thê tử của ngươi.”

Hắc Lung vương liếc nhìn ta một cái, ý cười hiện lên trong ánh mắt.

Ta bỗng nhiên kinh hoảng mà chờ mong, chàng sẽ vì ta. . . sao?

Không ! Sẽ không ! Trong lòng ta thầm than một tiếng.

Giang sơn này, chàng đã chờ nhiều năm rồi.

Nay, có thể đoạt được dễ như trở bàn tay!

Ánh mắt Hắc Lung vương nhìn ta dần dần lạnh lẽo, dần dần thâm trầm.

“Nhược Nhi, vì sao nàng còn không qua đây?”

Ta lắc đầu.

Ta trúng độc, chàng không nhận ra sao?

“Ngươi đã làm gì Nhược Nhi?”

“Hừ hừ! Chẳng qua chỉ khiến nàng không thể nhúc nhích mà thôi!” .

Gió lạnh lướt qua.

Ta đã nằm trong lòng Thanh Khê.

Lung Tân vô cùng sợ hãi, không tài nào có thể tượng tượng được chỉ trong chớp mắt mà tám tên thị vệ phía sau ta chết, mà Thanh Khê đã đứng ở bên cạnh ta!

Phu quân. . . Ta mấp máy môi nhưng lại không phát ra được thanh âm, trong lòng cười thầm, Lung Tân muốn dùng ta uy hiếp Thanh Khê, nhưng không đoán trước được võ công của Thanh Khê lại xuất thần nhập hóa đến vậy!

Đột nhiên nhìn thấy con người của Thanh Khê co rút lại, run giọng nói bên tai ta: “Long Chi Tập. . .”

(tập): Áo liệm người chết

Ta kinh hãi.

Long Chi Tập, kịch độc trong truyền thuyết, khiến cả người vô lực, mười ngày sau mất hết công lực; hai mươi ngày sau, gân cốt toàn thân đứt từng khúc mà chết!

“Nhược Nhi, đừng sợ. . .” Trong mắt Thanh Khê ngấn lệ.

Chàng buông thanh kiếm dính máu, hơn trăm tên thị vệ vây quanh chúng ta lại không ai dám tiến lên.

Lòng ta đau đớn.

Mê được Long Chi Tập của Lung triều, giấu trong thâm cung, chỉ hoàng đế mới có, dùng để ám sát địch nhân có nguy hại cho hoàng thất.

Hơn nữa, không có thuốc giải.

Phụ hoàng, ta có tài đức gì, mà khiến ngài phải dùng cả mê dược tổ truyền đến đối phó ta!

“Nhược Nhi. . .” Thanh Khê rơi lệ.

Võ công cái thế, uy chấn thiên hạ, tâm ngoan thủ lạt, mưu quyền soán vị Hắc Lung vương, lẽ nào rơi lệ.

“Ta giết người!” Thanh Khê nhìn về phía Lung Tân, trong mắt hiện lên sát ý nồng đậm.

Đao quang kiếm ảnh, tàn nhẫn thô bạo, huyết nhục bay tứ tung, xác chết khắp nơi.

VII. Tân hoàng

Editor: mèomỡ

Ta tỉnh.

Trong lòng tràn đầy bi thương.

Đây là tây phương cực lạc? Hay là a tì địa ngục?

Không phải. . .

Nơi này là Hắc Lung vương phủ, tẩm cung của ta.

Chậm rãi đứng dậy, Ngư Nhi đứng bên kinh hô: “Công chúa! Cuối cùng người cũng đã tỉnh! Thật tốt quá! Cuối cùng người cũng có thể cử động!”

Ta hoảng sợ kinh hãi.

Tứ chi quả nhiên hoạt động như thường.

Vận khí, chân khí tràn đầy đan điền.

Trong lòng vô cùng bất an

Chậm rãi biến thành sợ hãi, biến thành tuyệt vọng!

Thi triển khinh công thượng thừa, như tên rời cung chạy đến phòng Thanh Khê.

Trên đường, ánh mắt bọn gia đình nhìn ta thật bi thương.

“Yêu nữ này, ngươi tới đây làm gì?” Đại tướng đốc lực của Hắc Lung vương ngăn ta ở ngoài cửa.

“Cút! Vương gia vì cứu ngươi hao hết chân khí, đang hấp hối!” Ngay cả thư đồng bên người Hắc Lung vương cũng gầm lên.

“Tránh ra!” Tốc độ của ta không giảm.

Đi ngang qua, đánh ngã vài tướng quân, gia đình.

“Nàng đã đến rồi?”

Thanh Khê mỉm cười nhìn ta, trên mặt hơi ửng hồng.

Giống như ngày đầu tiên gặp ta.

Giọng nói như nước chảy róc rách.

Khí chất ôn nhuận như Thanh ngọc.

Hai tròng mắt đông lạnh như Mặc ngọc.

Khuôn mặt trắng như Bạch Ngọc.

Nhưng, đã không còn “Khí”.

“Khí” của võ lâm cao thủ.

Chàng suy yếu nằm trên giường.

“Chàng tội gì phải làm như vậy?”

Ta chưa bao giờ mong muốn, sẽ có người yêu ta đến mức có thể hi sinh toàn bộ nội lực, có thể vứt bỏ thiên hạ, thậm chí, trả giá bằng chính mạng sống của mình.

“Long chi tập, không có thuốc giải.” Thanh Khê ôn nhu nhìn ta, “Tu vi suốt đời của thiên hạ đệ nhất cao thủ, có thể hóa giải.”

“Nhưng như vậy, sao chàng còn có thể giành chính quyền? Sao có thể đoạt lại ngôi vị hoàng đế của chàng?”

Nghe chàng thừa nhận như thế khiến cho ta không nói nên lời.

“Hắc Lung vương, không thể không có giang sơn.” Thanh Khê thản nhiên nói, “Thanh Khê, không thể không có Ngữ Nhược”

Ta không nói gì.

Hồi lâu.

Ta ngẩng đầu, nhìn hình ảnh mình mỉm cười ngượng ngùng phản chiếu trong đôi mắt Thanh Khê.

“Thanh Khê, khi Ngữ Nhược gả cho Hắc Lung vương, đồ cưới là vạn lượng hoàng kim, năm ngàn tuần mã, năm ngàn tơ lụa.”

Thanh Khê nhú mày, ánh mắt nhu hòa thâm tình.

“Nhưng muốn xứng với nữ tử của Hắc Lung vương, đồ cưới sao có thể tục tĩu như thế? Ta thêm một phần đồ cưới cho chàng nhé!”

Thanh Khê khó hiểu nhú mày.

Ta ha ha cười: “Chàng muốn thiên hạ này, ta cho chàng thiên hạ.”

“Cũng chỉ có thiên hạ, mới xứng với đồ cưới của ta!”

Tháng Mười, Lung Ngâm xưng đế ở Ân vực, kêu gọi thiên hạ, thảo phạt hôn quân.

Tháng mười một, vương phi Ngũ Nhược tự mình dẫn đại quân, tiến quân như sét đánh, khiến toàn bộ thiên hạ khiếp sợ.

Mọi người xưng vương phi Ngũ Nhược là thiên hạ đệ nhất kỳ nữ, dũng mãnh thiện chiến, dụng binh như thần, võ công cái thế.

Mùng một tháng một, quân đội Hắc Lung vương công phá Lung vương thành, toàn bộ thành viên hoàng thất bị bắt.

Tân hoàng, tân hậu chiếu cáo thiên hạ, biếm Lung Vương – Lung Khánh Thiên làm Khánh vương, cấp năm quận Tây Bắc, không binh quyền, cả đời phú quý.

Thiên hạ thái bình.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/san-lung-truyen>